

[Erling Olsen]

at man nu søger at undgå den saglige udvalgsbehandling. Har man lov til at håbe, at det bliver anderledes næste gang, hvor der ikke kommer et kommunalvalg imellem?

De ændringsforslag, der er stillet af regeringen, skyldes som altovervejende hovedregel ændrede skøn over mere eller mindre løvbundne udgifter. Det er med beklagelse, vi bemærker, at udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse m. v. har måttet sættes op, fordi ledigheden ser ud til at blive større end oprindeligt antaget, men det er dog værd at bemærke, at stigningen i ledigheden skyldes øget tilgang til arbejdsmarkedet og ikke, at der kommer færre i arbejde. Regeringens skøn over de løvbundne udgifter afspejler da også noget, man bør glæde sig over, herunder ikke mindst udsigterne til en roligere pris- og lønudvikling. Det ser ud, som om indkomstpoltikken nu er ved at slå igennem.

Hvis man betragter ændringsforslagene fra partier, der har deltaget i august- og septemberforligene, er der fortrinsvis tale om mærkninger på områder med særlige mærkesager samt ønsker om besparelser, der går ud over, hvad regeringen og socialdemokratiet mener at kunne acceptere ud fra sociale og beskæftigelsesmæssige hensyn.

Af forligspartierne går det konservative folkeparti videst i kravet om yderligere besparelser, men et betydeligt beløb, ca. 1 mia kr., ligger på en 3 pct.s nedskæring af de såkaldte rammebelagte udgifter. Efter vores mening er disse procentvise nedskæringer en af de uheldigste måder, hvorpå man kan gennemføre et besparelsesprogram.

Når vi ikke kan gå ind for de konservative besparelserforslag, skyldes det derfor, at besparelser på de beløb, der er tale om, ville gøre arbejdsløsheden mærkbart større, samt at den måde, hvorpå en række af besparelserne søges gennemført, virker ganske uhenigtsmæssig. Hertil kommer, at vi finder en del af de konservative ændringsforslag meneskeligt og socialt urimelige. Vi kan ikke lide, at man vil bruge det rige Danmarks øjeblikkelige økonomiske problemer som en undskyldning for at lægge en dæmper på bistanden til verdens fattigste. Vi kan heller ikke lide, at de konservative i ly af den almindelige indkomstpoltik vil lægge et loft over reguleringen af sygedagpenge og arbejdsløshedsdagpenge på en måde, der over-

skærer forbindelsen imellem lønningerne og dagpengene. Det finder vi ikke rimeligt.

Skulle jeg derudover nævne en af de konservative mærkninger, som viser en holdning, der er væsensforskellig fra vores, kunne jeg pege på ændringsforslaget om at lægge en afgift på biblioteksudlån. Det kan vi ikke stemme for. Helt uacceptabelt er det også at sælge 5.000 lejligheder i det almennyttige byggeri som ejerlejligheder.

Partiet venstre, der har nogle besparelserforslag sammen med de konservative, herunder også forslaget om reduktion af syge- og dagpenge med 225 mill. kr., er mere moderat i sine besparelserkrav, og jeg skal kun nævne to af partiets ændringsforslag.

Det ene vedrører Statsbroen Store Bælt. Her mener partiet venstre, at tinget bør udsætte påbegyndelsen af anlægsarbejderne indtil videre under hensyn til den uafklarede situation omkring de kommende års store investeringer. Skulle vi nu ikke lige afvente folketingsdebatten om investeringsplanredigelsen? Den gennemarbejdes jo for tiden i tingets økonomisk-politiske udvalg, og regeringen har lovet at komme med et udspil, inden vi drager på sommerferie. Regeringen har tilmed lovet, at Statsbroen Store Bælt ikke vil træffe dispositioner, som umuliggør et tilbagetog, før tinget har haft debatten om de store investeringer. Så lad os nu ikke foregribe noget.

Det andet af partiet venstres ændringsforslag, som jeg skal nævne, tager sigte på at begrænse saneringslånene under hensyn til, hvad man kalder den uafklarede situation omkring de kommende års boligpolitik og det betydelige antal uudlejede boliger. Hertil er for det første at sige, at der efterhånden er en stærk tilbagegang i antallet af ikke-udlejede boliger. Det har de almennyttige selskaber kunnet berette om allerede i nogen tid. For det andet synes det ret klart, at lige meget hvad man måtte blive enig om på det boligpolitiske område, så vil man under alle omstændigheder satse på byfornyelse, nok så stærkt som man vil satse på nybyggeri, både af hensyn til miljøet, til forsyningen med institutioner og offentlig service i øvrigt og af hensyn til beskæftigelsen. Derfor kan det ikke være rigtigt at skære ned på saneringslånene.

Partiet centrum-demokraterne har markeret sig på punkter, hvor man ønsker hensynet